

1. —, 2021. Thaitone acrylic on 200 gsm paper and pins. Set of 2, 29.7x42 cm each.
2. *Untitled*, 2021. Acrylic on engraved birch wood and convex mirror. 105.9x188.2 cm.
3. *Philosopher in Meditation*, 2021. Acrylic on canvas, wood planks, felt, metal reels, clamps and nylon robes. Dimension variable. (716x490 cm canvas referring to Théodore Géricault's *The Raft of the Medusa*, 1818-19)
4. *Elliptical Glints on R. Menam*, 2019, 2021. Digital print on Ilford Omnijet Matte 180 gsm paper, mounted on Gator board and aluminum frames. 40x59.7 cm
5. *Untitled (patirūpa)*, 2021. Acrylic on 4 canvas-boards, acrylic hair and satin ribbon. Dimension variable.
6. *Ensemble Laboratory*, 2021. Metal stands, fibreglass busts, acrylic hair and paint. 34x30x170 cm each.
7. *Nothing (After Jackson Martin)*, 2021. Acrylic on birch wood platform and plastwood panel, felt coat, stone and glass sphere. Dimension variable.

The Tenebrous Spiral Staircase of the —
A solo exhibition by Chitti Kasemkitvatana
11 July - 28 August 2021

Gallery VER

+

Online platform : [instagram.com/journal_spiralstaircase](https://www.instagram.com/journal_spiralstaircase)

At the core of Chitti Kasemkitvatana's practice is the passage of time in which each exhibition unveils the interconnectedness of current events and the wider tapestry of history in which they unfold. His created objects are devices for reconnecting life, art, environment, politics and the universe. Each are steps forming a spiral staircase that winds round and round through echoes and repetition, circling an empty core.

The Tenebrous Spiral Staircase of the —, his latest exhibition at Gallery VER juxtaposes recent events in Thailand's social-political landscape against a backdrop of Siam's modernisation, overseen by a forgotten contemporary-art duo from the 1980s and the archangel Cassiel from Wim Wenders' *Faraway, So Close!* (1993). These are the characters on a stage on which items operate as devices to trigger each viewer's own internal play. The exhibition transforms its audience into "directors" as they move from white cube to green-screen room. *The Tenebrous Spiral of Staircase of —* is an open-ended space for viewers to conjure meanings based on their own experience and background.

Excerpt from Phatarawadee Phataranawik's *Walking Chitti Kasemkitvatana's Tenebrous Spiral Staircase of the —*

About Artist

Kasemkitvatana (b. 1969, Bangkok) lives and works in Bangkok as an artist and an independent curator. A recipient of 2014 DAAD Artist-in-Berlin programme, he has shown in numerous institutions, among them: MOCA, Taipei; Ideas Platform, Sydney; The Art Centre Silpakorn University, Bangkok; Centre Pompidou, Paris; daadgalerie, Berlin; CEAAC, Strasbourg; Times Museum, Guangzhou and Le Plateau, Paris. He has also involved with independent projects from 1990s onwards: About Studio/About Café as curator (1997-9); VER Magazine/Namdee Publishing Station as co-founder and co-editor (2001-3); Messy Sky/Messy Project Space as co-founder and co-editor (2011-15) and encrypted/decrypted as co-founder (2021).

นิทรรศการ The Tenebrous Spiral Staircase of the —

โดย จิตติ เกษมกิจวัฒนา

11 กรกฎาคม - 28 สิงหาคม 2564

แกลเลอรีเวอร์

+

นิทรรศการออนไลน์ : [instagram.com/journal_spiralstaircase](https://www.instagram.com/journal_spiralstaircase)

นิทรรศการ The Tenebrous Spiral Staircase of the — เป็นการนำเสนอโครงสร้างความคิดที่ประกอบไปด้วยร่องรอยของภาพจำในห้วงเวลาปัจจุบัน โดยมีโครงภาพความเป็นสมัยใหม่ของสยามประเทศเป็นฉากหลัง การมีอยู่ของตัวแทนจากอดีตกาล ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นผู้ขับเคลื่อนในพื้นที่ทางวัฒนธรรม แต่เลื่อนลงไปมากแล้วสำหรับความทรงจำปัจจุบัน มีการปรากฏตัวของ “กาสเซิล” เทพทูตจาก Faraway, So Close! (2536) ภาพยนตร์ของวิม เวนเดอร์ส ภาพจำเหล่านี้ถูกถ่ายถอดออกมาในรูปแบบต่างๆ ผู้ชมเป็นผู้ชักทอประกอบร่างและเรื่องราวจากวัตถุสิ่งของในพื้นที่ และเป็นไปตามประสบการณ์และความรู้สึกนึกคิดที่เกิดขึ้นในทุกย่างก้าวระหว่างเดินชมงาน The Tenebrous Spiral Staircase of the — เป็นเหมือนสถานที่ที่ภาพยนตร์เรื่องหนึ่งกำลังถูกสร้างขึ้น มีองค์ประกอบต่างๆ ในพื้นที่นิทรรศการเป็นเครื่องมือกระตุ้นภาพจำ ภูมิหลัง ความรู้สึกและประสบการณ์ของผู้ชมนั่นเอง

ปฏิบัติการทางศิลปะของจิตติ เกษมกิจวัฒนา มีนัยสัมพันธ์กับแนวคิดเรื่องเวลาและพื้นที่ (space) นิทรรศการของเขาแต่ละครั้งมักเผยให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของปัจจุบันขณะในพื้นที่ของเวลา เมื่อเส้นสายของเวลาที่ขมวดกันอยู่ถูกคลี่ออก วัตถุสิ่งของในนิทรรศการทำหน้าที่เป็นเครื่องมือหรือดีไวซ์ที่เชื่อมโยงพื้นที่และเรื่องราวต่างๆ เข้าด้วยกัน ไม่ว่าจะพบเจอในชีวิตประจำวัน เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับศิลปะ ความเป็นไปในสังคม ตลอดจนการเคลื่อนไหวทางการเมืองและสรรพสิ่งที่รายล้อมเราอยู่ สิ่งเหล่านี้เปรียบเสมือนชั้นบันไดที่วนลุ่มแกนกลางอันว่างเปล่า

เกี่ยวกับศิลปิน

จิตติ เกษมกิจวัฒนา (เกิด 2512, กรุงเทพฯ) ศิลปิน, ภัณฑารักษ์อิสระและอาจารย์พิเศษ เขาได้รับทุนจากโครงการศิลปินในพำนัก ณ เบอร์ลิน พ.ศ. 2557 จัดโดย Deutscher Akademischer Austausch Dienst (DAAD) จัดติร่วมแสดงผลงานกับสถาบันต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ อาทิ พิพิธภัณฑ์ศิลปะร่วมสมัย (MOCA) ไทเป, Ideas Platform ชิดนีย์, หอศิลป์มหาวิทยาลัยศิลปากร กรุงเทพฯ, Centre Pompidou ปารีส, daadgalerie เบอร์ลิน, Le Plateau ปารีส, CEAAC สตราซบูร์ สาธารณรัฐฝรั่งเศส และ Times Museum กว่างโจว สาธารณรัฐประชาชนจีน นอกจากนี้ เขายังเป็นหนึ่งในผู้ร่วมก่อตั้งและทำงานในแพลตฟอร์มอิสระในเส้นทางศิลปะร่วมสมัยตั้งแต่ พ.ศ. 2540 จนถึงปัจจุบัน ได้แก่ About Studio/About Café, นิตยสาร VER, นิตยสาร Messy Sky, โครงการ Messy Project Space และโครงการ encrypted/decrypted ในอินสตาแกรมและสปอร์ติฟาย

A world beyond spiral

A room lit brightly at night. Weary eyes were looking outside. Nothing was visible beyond the glass windows, only the reflection of the eyes and the ghost of movements outside. All four eyes were seeing themselves closely. They sparkle in a circle, automatic like a washing machine.

A rose blossoms, a wall falls, water evaporates, things happen; all are events. Understanding an event is to understand what makes an event an event. Last month someone asked to meet in front of 7-11 near Silpakorn University at 5 pm. It makes absolute sense. Discounting action, composing an event needs time and location of space, both of which are inseparable conditions. We move around space anyway our hearts' desire. However, we speak differently about time. I could not go to the 7-11 at 5 pm when it was already half past midnight. We are incapable of travelling to yesterday nor to the far future when we all became particle dust. We are forever stuck in the moment of presence.

Time does really exist, or merely measurements of the passage of time exists. We might be unable to fully understand within a short time. Nonetheless, what we do acknowledge is the 'arrow of time'. Perhaps it is linear like a cigarette or cyclical, like clocks or seasons. But what about a spiral? Things are repeating while moving forward, mirroring the past in the future again and again and again and again and again. We are all caught moving along in the middle of this spiral flow of time.

a leaf

falls

onto

a stream

The Stream flows and converges into a river before flowing into the oceans. Ocean currents flow continuously. All seems random but naturally directed, creating an uninterrupted loop connecting things in between.

Centuries ago, the oceans connected colonial modernity to many places, including Siam. The tides brought foreign ideas here. At the same time, French artist Théodore Géricault painted *Scène de Naufrage* (shipwreck scene). The over-life-sized painting depicts the aftermath of the French frigate *Méduse's* wreck two years prior. Drifting on an unstable raft without any means of navigating, it rapidly turned disastrous. Let us imagine how it went down. The frigate ran aground. Imagine 147 people from the likes of naval officers, soldiers, sailors, and workers on board a 20 meter makeshift raft, which was briefly towed by a lifeboat. High-ranking officers on the lifeboat decided to cut loose, leaving the raft to its own faith with hardly any supplies. People on the raft were confused about what had happened, leading to brutal fights breaking out between groups. Some desperately committed suicide.

Imagine a storm was looming onto the scene; the currents were getting stronger. The waves washed some men into the sea, while many fought each other lethally to get to the centre of the raft, which was the most secure spot. Supplies were extremely scarce. Consequentially and in despair, some resorted to cannibalism to survive, consuming the flesh of fellow men to prolong their own lives. The end of one was a continuation of another. The fittest men threw the weak and the wounded to their demise, leaving only 15 people on board, lying helplessly at the centre of the raft. Days later, they were found and saved. The frigate's captain was absent from this story since he had sailed to safety on a lifeboat at the beginning of the disastrous event, leaving these poor people to struggle for their lives.

The painting *Scène de Naufrage* was later called *Le Radeau de la Méduse* (the raft of the medusa). It was praised as a timeless social commentary and a critique of

modernity. The acclaimed painting sadly remained unsold until Géricault passed away. His artwork has since been on view in Paris, echoing a strong sentiment in the stream of time.

All the things we see, read, watch, hear, investigate, ponder upon, imagine,
squeeze, touch, smell, feel, taste, collect,
we recollect to construct

The sound of nothing echoing in a chamber. White noise becomes silent. The sense of presence is emphasised. The objects, the viewers, the artists are present before everything has gone their own way.

Tibetan monks grind stones into grains and dye them with natural pigments, preparing colourful sands. A tabletop shows a trace of a complex geometric drawing on its face. The monks gather around the table, meditating. They steadily use a scraper and a funnel called Chak-pur to discharge sand granules onto the drawing. As light and fragile as the particles forming an image, one sudden breath could distort it and disrupt the meditation. It takes hard work and days to complete the depiction, but it merely takes seconds to erase the motif away.

Erasing an image or reverting a depiction is like the end of art exhibitions when artworks are removed and stored. It was not the actual end. It is the continuity of possibilities for further investigation and interpretation of ideas. Does sweeping sand into the centre of a Mandala destroy itself or complete it? Does the Mandala table become an empty vessel after the deletion, and what about the raft? The end is not yet the actual end. The vessel still carries ideas and thoughts, despite its physical form.

The colourful grains of sand become dull when they meet together at the centre after the sweeping. The sand rests in a jar wrapped in silk. Then the jar is set to travel to a river with flowing water, where the sand will be distributed and released back to nature.

Consequently, each of the blessed grains of sand reaches as far as possible to benefit all sentient beings. The river carries the blessing to the ocean. It begins to flow again, to move continuously and reach the world.

There is merely a little substance in this text I am writing, just a glimpse of bits of ideas and thoughts retold. How we process the transmissions and connect things for a construct is up to us. Like sand Mandala, representing ideas and thoughts in an art context physically shimmers and is gone. And yet, the early copy of *Le Radeau de la Méduse* was discovered in another continent carrying its story in a different format. All ideas are to be recollected and reincarnate in other forms like ripples in time. Perceiving a world beyond spiral is a view from nowhen, where bits of knowledge constantly flow, mirroring the previous while reflecting the next.

Pratchaya Phinthong

Soi Saeng Arun, middle of a night in May